

quadam, quin potius ne auditores lateat, id facimus: demum quod nobis hi prius molesti fuerint. In priuatis vero vel ini-
micitias, vel prauas eorum, qui queruntur
consuetudines, vel in eos ipsos benevol-
entiam, vel ut quae agunt remittentes,
non amplius haec faciat, proferre oportet.
In publicis autem, si legitimum & iustum, & publicam utilitatem profereimus.
Ex iis autem, & his similibus exordio con-
stituto, ac singulis deinceps propositis, aut
dictis, aut gestis, aut cogitatim quæremus,
eaque demonstrabimus, & iustis, & legiti-
mis, & priuatis, & publicis utilitatibus ad-
uersari. Et omnia demum considerabimus,
si quo in loco ipsa sibi vel moribus
proborum hominum, officiisve dissentiu-
nt. Sed ne in singulis enarrandis longiore
vitam oratione quo pluribus illustri-
um studiorum, aut rerum, aut verborum,
aut consuetudinum res eorum, quos qua-
rimus, aduersari ostenderimus. Ed ipsos C
obscuiores apud auditores constituemus.
Opus est autem non tristi, & acerbo quodam,
sed miti, mansuetoque vultu quaeramus.
Hoc enim modo verisimiliores redi-
dentur apud auditores habite orationes,
& oratores ipsi nullum de se relinquunt
insimulationi locum. Vbi vero diligenter
omnia quaerieris, atque amplificaueris,
orationis exitum breui iteratione termi-
nabis, & vt eorum, quæ dicta fuerint, au-
ditores reminiscantur, efficies. Has igitur
species vbi hoc pacto constituerimus, pul-
cherrimè ipsis vti poterimus.

CAPUT XXXIX.

Opus est præterea orando & scriben-
do in id quam maximè enitamur, e-
laboremusque, vt pro rerum natura verba
commodemus, & ita nosmetipso trita
consuetudine iis cunctis exerceamus, vt
eorum usus nobis in promptu sit, atque
vt ex arte quidem dicere possimus, tum
in priuatis publicisque disceptationibus,
tum iis etiam in sermonibus, quos aduersus
alios habuerimus, plurima hinc, & artificiosissima adiumenta suscipiemus. Ela-
borandum est etiam vt non circa verba
orator duxat, verū etiā circa vitā, quam
āte dictis speciebus exornet, atq; magnifi-
cer suā diligētiā omnē studiūmque accō-
modet. Nā vitā cōpositio & ad suadēdū,
& ad boni, & aequi viri existimationē ad-
ipiscēdā cōducit plurimū. Primum igitur
diuidēdā sunt secundū omnē disciplinæ
distributionē, quid primū, quid secundū,

A ποιεῖμεν, ἀλλὰ ὅπως μὴ λάθῃ τοὺς ἀκούον-
τας. Εἴται δὲ ὅτι ἡγέρεις αὐτοὶ περισσότες εἰς τὸν κώνιον γη-
σταν. Εἰ δὲ τοῖς ἰδίοις, ἢ ἔχθροι, ἢ ταῦτα τῷ
ἕξεται οὐθέων φαῦλα ὄντα, οὐ φίλια, περισ-
ταῖς τοῦτοι εἰσεπούσιοι, ἢ ὅπως εἰέντες ἀπρά-
τοις, μηδέπι ταῦτα ποιήσωσιν. Εἰ δὲ τοῖς
δημοσίοις, τὸ νόμιμον, τὸ δίκαιον, τὸ τῷ κοινῷ
συμφέρον· Φρεγματεύμενοι δέ ἐν τούτοις
τῷ τούτοις ὁμοιότερον, ἐφεξῆς ἔκεισον
B περιπέραμψοι τῷ ῥιζέντων, ἢ περιχθέντων, ἢ
διανοῦντων ἐξεπάσσομεν, εἰδεικενικάτες ἀν-
τα, καὶ τοῖς δικαιοῖς, καὶ τοῖς νομίμοις καὶ
τοῖς ἴδια καὶ κοινῇ συμφέροντιν ἐναντίο-
μενα, καὶ πάντα συοποιῶτες, εἴπου ἀντα
αὐτοῖς ἔτιν ἐναντία, ἢ τοῖς ἀπέστη τῷ χρηστῷ
αὐθέρπον, ἢ τοῖς εἰκόσιν. Ιταὶ δὲ μὴ μηκιωτ-
εῖν τὸν λόγον καθ' ἐνέκεισον λέγοντες, δόσο
αὐτοῖς περισσότες τῷ ἐνδέξαν δηπτιθευμάτων, ἢ
περαγμάτων, ἢ λόγων, ἢ ἔπων, ἐναποιεύμενα
τὰ τῷ ἐξεταζούσῳ διπορεύομεν τοῖς ἀ-
κούοντος, ποσούτῳ μάλλον ὃ ἐξεταζόμενος
ἀδύξιμπ. Δεῖ δὲ πικρὸν τῷ ἀπέστη μη ἐξεπά-
σσειν, ἀλλὰ περιέστη. Τέτταν γὰρ τὸν θέρπον οἱ λό-
γοι γινεῖντο, πεπαντεχειρει φανταστικοὶ τοῖς
ἀκούοντοιν. Εἰ δὲ πάντα ἀπρέπει ἐξητα-
κοὶς αἰξήσης ἀντα, παλαιότεραν δηπτὴ τὴν τε-
λευτὴν σωτηρίου ποιήσον, καὶ τοὺς ἀκροατὰς
αὐτὲς τῷ εἰρημένῳ αἰξίμινον. τὰ μὲν οὐ
εἴδη πάντα ταῖσιν τὸν θέρπον τάποντες, οὐτέ
χρως αὐτοῖς χρησέμενα.

Κεφάλαιον λ.θ.

E **Δ**Εῖ δὲ καὶ λέγοντας καὶ γραφίντας
οὗτοι μάλιστα περιεῖδε καὶ τὰ πεπορ-
γημένα τοῦ λόγους διπομίδναι, καὶ συνεί-
δεν αὐτῶν τούτοις ἀπαστον ἐξ ἑτούμου χει-
ρῶν. καὶ πελέ μὲν οὖν τὰ λέγειν ἐντέχειν,
καὶ τὰ τοῖς ἰδίοις, καὶ τὰ τοῖς κοινοῖς ἀγῶστ,
καὶ τὰς τοῖς τοῖς ἀλλοῖς ὄμηλαις, ἐντυθεν
πλείστας καὶ τεχνικωτάτας ἀφορμάς ἐξ-
εῖρε. καὶ δὲ καὶ τὰ δηπμέλειαν ποιεῖσθαι,
μὴ μόνον πελέ τοῦ λόγου, ἀλλὰ καὶ πελέ τὸν
βέτον τὸν αὐτὸν, διακοσμώτα τοὺς ἰδέας
τὰς περιερημένας. συμβάλλεται γὰρ οὐ πολὺ^{πολὺ}
τὸ βίον παρεχομένη, καὶ περισταῖ τὸ πειθεῖν, καὶ
περισταῖ τὸ δέσποτην πεπονικοῦ τοῦ χάραντον.
μέντος δὲ διελέμενος χειρὶς εἰσιγειν, οὐ περισταῖ,
η δέ τε